

עולים לתרופה

מפרד"ס התורה ומשדה החסידות

בשיעור קורן לקור למורדכי לענין התורה הרב מרדכי בדר מאיר אריה עיה רייז

בסימון, עמוד שבת קודש פרשת לך לך
ע' מהחשון המסכים - סנה י"ז גלויה תשפ"ד

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש
הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש
הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש
הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש
הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש	הרבנות מוצי"ש

פלאות עדותיך

העניים הראו לו כיבהם את הדרך/ אברהם אבינו
הטלים מגנין בחבולין ביום/ הנפש אשר עשר/
על ידו ספר יצירה/ גלות ישמעאל - קשה מכל הגלויות

ויאמר ה' אל אברהם לך מארחך וממולדתך ומצאת אביך אל הארץ אשר ארצך וכן את כל המצוי והמקור - ומצאת אביך אל הארץ ובענינים, מלמד שהיו העניים חולמים לפני ומאיים לו הדרך.

ואעפ"כ לנו נחמד מאדך הגדולה שנתן ה' לנו ביום הזה, כי ביום הזה יאמר ה' אל אברהם - זה שאתה אבינו אברהם וכו', כך תתעורר ואל תהיה כחכם, וכתב התפלות שלמדנו לכבוד בדרך רמנו יעל פי מעשה אשר הובא בספר 'עמק המלך', שישנם אנשים אשר יושבים יום כישר לעת ערב בעיר וברוך זהו חסר אדם אחד נאמן עשרה, ומצטרפו יושבי העיר מאד, והיה להם גם ומצות גדול שגם אברהם אבינו ע"ה ועמד עמוהם בתפילה עד אשר תשילת ועילה, ואח"כ נעלם מהם, זה הרמז בכבוד רש"י דל"ב י"ב חותמת"ו, כי תפלת נעילה היא נמר התעוררה.

יקח את אברהם את שרי אשתו ופי' הנה הנפש אשר עשר ביום וכן זה, בסוף בראשית על ספר יצירה כתב הרמב"ד - על זה הא דאיתא שם 'וליון שצפה אברהם אבינו והביא והנה חוקק וחצב חצרו ויצר ויחשב ועלמה בידו', נעלה עליו ארון הכל"ו וכו', כתב הרמב"ד בתוך הכרוז ב"ה הלשון: "והתחיל לכתוב עד עד שחוקק בראשיתו וצב בפינתו אותיות הקדוש, וצ"ל ועלמה בידו הבריאה, שנאמר זאת הנפש אשר עשר בחור', מלמד שנתקשקש אברהם אבינו ע"ה במרוץ האנושיות של ספר יצירה, כדאמרו ר"ל (סנהדרין ס"ג) רבא ברא גאון וכו', ואמר ר"ל לרבות (ה) ואמרו אגרונו דוח אלוקים, וידע היה בצלאל לנצח האתונה שבהם נבראו שמים וארץ, וכאשר עלתה בידו מלה עליו ארון הכל"ו וכו'.

הוא יתה פרא אדם ידו בכל רד כל בו ועל פיר כל אחו שטובן (טו, יג). כתב רבינו חיים גיטלין וצ"ל (ע' הדחת טובה, תלמוד מאור קדש) "כל"ו ידעת כי תגלויה אינם אלא ארבעות, בכל מדין ז' חסדים וכו', אבל יש גלות חמישה, אחרון לכלם וקשה מכולם והוא גלות ישמעאל. הנקרא 'פרא אדם' ואינו נמשך לחנות כשאר ארבע הגלויות, ומצדו כספר דיאלוג וכו', שהם רצפים לרדת נפשות תופנות, והכללת ממונם על ישראל ולמלכות דיים ולא להשאיר להם שריש וענין, ומגלות ישמעאל שפירש להצד את ישראל צרות קשות ותשונות לא סימו כמאובם, שלכן מקרא שמו 'ישמעאל' - על שנתעורר ישראל למנוח צעקות גדולות מכל גלות, והם ששנים אל-ו יעצמו.

1. חסידים על זה הגדולה מצאנו יצירות האנוש, מה ע' את זה יצא לפסוק יא ולא דחוקה לומר יצא יצאנו אבות על יד שכתב רבינו השו"ת שם לפני (פסוק ז' ד' ה' הנרא' וישו' יתשם שנהא סגורו' ה' חסידים, כך נראה שישנם כשנתיים ז' וזו שבינו חיל פולין יא, חסיד ברושי ר'פ יצאנו שמו מקצתה לו חסיד, והיה על ידו זה, ועל פי התנאים קצתה לו הדין, ואמת סימו לכינוי שהכ"י דרך החסיד בניגוד.
2. וכו', בילקוט אברהם בשם ספר יצירה, וזהו הנפש אשר עשר בידו, סטירה מאבותיו בידים שאברהם ע"ה ויבד ספר יצירה כל שהכתומו בו ה' אתו, וז' לכל משקלי וכו' כתב הר"ד יצירה וצ"ל החסידים הפארת ה'טלנו שמות כה, ה' יצאה גם כאלהם החסיד ארטיא כ"א א סקיה - בטח הרמ"ק וכו' בפתח שיתק' נודיעה' סוכ' מס' וכבר הבאנו (בגל השלש ועל חסנו רשע השליה ד"ר שרשב"ס וכו' ע"ה בספר יצירה וכו', כי דין פאן גשום חסידים לברכה' הקדוש, על ששם זה נאם שאת ידן הכת"ר וכו' וכו' אברהם ע"ה ספר יצירה וכו' ע"ה שם הר"ד הכתומו נשטו כ"י ספר יצירה.
3. וכו' ד"ש רבינו בח"י בפר' וצ"ב דבר"ה ל' כ' שבו ישיעאל קצ"ה ישראל חסד ח"ו עשר יתק' ע"ה בפינתו בליון היא אית.

לקח טוב

צדיקים - הביבה עליהם עבודת הוולת

אמנותה, אין משרת מדאבתו אלא לנגיל לרנלי את העולמים העתידות לצאת, ולכבוש את הבנד לעורו הוא, כדון שנים אינו נטפל לפרטיו העבודה ודרכי עריכתה, אם יתקבר מול חוכמה שדרך אברהם טובה משלו, שבהת קולה על שבת דרבה ורצויים אופנה יותר, לא יקלע עקב כך למכתבה כלשהו, כי כנגד ידעה את הדרך, יסוק במקנות כנות, בעבוד שאין ענינו כאומנות עצמה אלא בתוצרתה, תקביר את בוראנו, גם הוא עלול לראות את עבודתו כרהציות כאמנות, מפנה שבעי רמון, משך ישי היה, סבל לעצמו ודרכים אפינים מבייטום האן מזהירים.

אתיות מחכימות

... זה שמענו ביום הדין טובים מלוב זללתי...
מחכימות... ויהא פלמ' לך כפי קד' יל' איהו ע'ס כ'טו
(נדרים לב') זה נודע לך ע'ס כ'טו י'ה מממד כלומה...
מ'מ' קד'ו פ' יצירות... ועד ג'ה'ם מ'מ'ה ופ'סל י'ם
ול'לה, ופ'סל א'מ'ה א'מ'ה ע'ה' ס'ה כ'מ'מ'ל'ת ק'מ'ד'ו ופ'ס'מ'ה
א'מ'מ'מ'... ולא ס'ה לו פ'מ'ל' ל'מ'ד' כל'ל, ופ'סל כ'ל'כ' א'מ'מ'ל'ו
א'ת ע'ה ל'מ'מ'ק'ם מ'ל'ל... מ'ד' כל א'ה' מ'מ'מ'ה ח'כ'ו ל'מ'ד'ו
ס'מ'ת' כ'ס ל'מ'מ'ה ח'כ'ו.

הם הצלה במשמיותו, על הם העני לרבינים משוכהים, אין פלא איפוא שהיוצג קדמה נפישת בינו לכוין דרך עבודתו, עד שתהא אהבה חוכמה עלה, לכל יוכל לראות בטוב ולתנו, בהיות כן, אם תיצג לו עבודה אחרת ושונה לא יוכל הרבה לשאת.

בזה שנוכח הם הצדיקים, גם אם כל ימי ידוהם עמקום הם בשלאתם בקדש, ואין ידם שלוחה בדרך וולתה, עדיין עולתם ככוכבה אל התוצאה, לעשות נהר הח' להבירא ית'ה'ו, אין שביקה רענבם תלויה וגייהנה בשבת דרכם ובמיכ' נהגם, וכל קדוה רוחם אינה אלא לשמש את ה'גם, על כן, אין הצדיק נזהר בדרך חסידו, ואין עינו צרה בראותה בוקר ולתנו, אדרבה, שש הוא על ראיותו כמנוצח שלל רב, כי כעתה יוכל ליהט דבר בעבודתו הוא, ומתוך כך יתבולל והקדש עמדה רבה.

טבע טבעי כמנו אנוש העקרה את הדין עבודה על של וולת, ולא בעמדה חנהית בלבד אטורים הרבים, אלא גם בסמלי העלמות, המגדל רואה את מלאכתו במשוכחת, וידע גם להפנים את הדבר בניסוקים אין ספור, החיים משוכנע כי אומנות העמידה בדין נמצאת, ומלאכת תפירה כלשהו שלא נעשית לפי דרכה גם אם תיצר בגדים מקיילים, אינה ראיה לשבת, ואין בגדים אלה עומדים כשהם עם בגדי תפארתו, הוא הדבר בכל בעל מלאכה, שזרעו כדורה על שוב עבודתו, סוד עשייתה ודרך עריכתה, במקרים רבים, גם אם דומן לכעל מלאכה לראות תוצרת חסרו בתפארתה, ולהזכות בטיבת, עדיין לא תירשנה דיה פאתה כדרכי האהובה עלה, כי אם פיר יבחן את התופעה העומדת נגד עינו - שבאילו מסופו על פניו - סבחינות שגוה וסדרות, עד שישף שבת התוצרת, ימצאה דלה והרבה מביחנה זו אי אחרת, ובלבד רועי יסודך לשאת את הנלו והעדיף את הדבר על כל דרך אחרת.

אם תשאל, מה טעם תופעה זו, שבעל מלאכה באילו אדוק הדיוק בדרך עבודתו, לפעמים עד כדי עיוותו, שלא יוכל לנצותה הדין בשינה מדרבה, והיפוך לרעיון תשיחתו, סוף סוף אין הכוונה רוצה אלא בוג העולמים היוצא במסר העבודה, ואין הדיים הפין אלא בבנד הנשלים בדים המלאכה, אם כן, מה לו ללולכו בכוכבות סוף, ולהזכר לפרטום הכרי ערך הנענים למדרי ורמנו העבודה, אם עיקר הדבר אינו אלא הנמר.

לא מהבמה שאלת זאת, אמת נכון הדבר שתכלית כל עבודה היא הנמר היוצא ממנה, ובכל זאת אין בעל מלאכה משתכה בתכליתה של העבודה, מאדו שאין הנמר שוקד לו, לא הוא זה שישתמש בתוצרתו, בעל העבודה ימצא קורת רוחו בנצם עבודתו, וביעיות רמנו תעלה מתוך אופני עריכתה, גם אם סתפארי בתוצרת הנמורה, אין התפארתו זו סתמשת אלא כעדה לעיקר נאיותו: דרך עבודתו, מול את הררתו זו כמנו, השכרת את נאין קוה.

מאידך, כי שאינו עיסק במלאכה לשם קורת הדין ואינה זקוק למצוא שביעות רצון וספק נפש מתוך